

Συντελεστές του έργου

Συγγραφή: Τάνια Χριστοφοράτου
Σκηνοθεσία: Βαγγελιώ Βιδάκη
Μικαέλα Παπαδάκη
Κώστας Τσαλουχίδης
Σκηνικά: Μάρια Τυλλιανάκη, Μαρώ Φασουλάκη,
Θεοδώρα Παπαδάκη, Μαρίνα
Μαγκαφουράκη
Επιμέλεια σκηνικών: Γιάννης Πολυχρονάκης

Παίζουν

Οδυσσέας: Χάρης Αθανασάκης
Ναυσικά: Αντωνία Κοπιδάκη (Καλλιτεχνικό Λύκειο)
Πηνελόπη: Ελευθερία Τρουλλινού
Νοσηλεύτρια: Όλγα Ευαγγέλου
Υπάλληλος Κέντρου Υγείας: Αγγελική Δασκαλάκη
Αθηνά: Γεωργία Ασσαριώτη
Σπύρος: Αλέξανδρος Ταμπακάκης
Μπαρμπα-Γιώργος: Αλεξάνδρα Κολέτσι
Μαθητής: Λεωνίδας Ρινακάκης
Φωνές: Μαρία Γαλανάκη
Κορίνα Καλοφωλιά
Διδασκαλία νοηματικής και διερμηνεία: Μικαέλα Παπαδάκη
Βοηθός διδασκαλίας: Όλγα Εμμανουηλίδου

Οι σκέψεις μου είναι γεμάτες νοήματα, εικόνες, συναισθήματα. Έχω μια φωνή στο κεφάλι μου, αλλά δεν είναι ηχηρή. Δεν την ακούω, τη βλέπω. Δεν αισθάνομαι σιωπή στο κεφάλι μου, ούτε στο περιβάλλον μου. Το περιβάλλον μου, για μένα, είναι οπτικά θορυβώδες.

Υπόθεση Έργου

Ένας γιατρός με την κόρη του μετακομίζουν σε ένα νησί στο οποίο η πλειοψηφία των κατοίκων είναι κωφοί. Θεωρεί ότι η μόνη του δουλειά θα είναι να γράφει συνταγές, όπως και στην προηγούμενη θέση του, άρα δεν νοιάζεται που δεν θα μπορεί να συνεννοηθεί μαζί τους. Είναι αδιάφορος τόσο προς τους ασθενείς όσο και προς την κόρη του, μη δίνοντας προσοχή στο τι μπορεί να θέλει, να σκέφτεται, να αισθάνεται. Έτσι η κόρη του αισθάνεται θλίψη και μοναξιά.

Στο σχολείο του νησιού υφίσταται κοροϊδία, όπως κάθε διαφορετικό παιδί. Στο κέντρο υγείας, οι ασθενείς είναι πολύ πιο απαιτητικοί απ'όσο περίμενε και επιζητούν την προσοχή του, καθώς και η νοσηλεύτρια που εργάζεται εκεί η οποία τον ερωτεύεται. Ο γιατρός γνωρίζεται με την καθηγήτρια της κόρης του, την οποία αρχίζει να φλερτάρει. Ένας από τους ασθενείς του του σκαρώνει του αρκετές πλάκες που τον αναγκάζουν να μάθει νοηματική για να επιβιώσει. Η κόρη και ο πατέρας μαθαίνουν να συνεννοούνται στη νοηματική, κάνοντας κοινά μαθήματα. Τελικά, μήπως κουφός είναι αυτός που δεν προσέχει τον άλλο και όχι αυτός που δεν ακούει; Σημασία έχει η επικοινωνία, με όποια γλώσσα κι αν γίνεται.

Η κοπέλα αποκτά φίλους και ο γιατρός μαθαίνει να ακούει τους άλλους αλλά και την κόρη του. Ίσως αυτό που χρειαζόταν ήταν να του μιλούν σε μία άλλη γλώσσα – στη γλώσσα του σώματος, των χεριών.

Μήπως ο Οδυσσέας βρήκε τελικά την Ιθάκη του;

ΣΧΟΛΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ

Το «Μίλησέ μου» είναι ένα θεατρικό έργο της Τάνιας Χριστοφοράτου, με παραστατικότητα και προσωπικότητα. Είναι μία παράσταση που κατάφερε όχι μόνο να ενώσει δύο κόσμους με διαφορετική κουλτούρα και τρόπο ζωής, αλλά και να αναδείξει τους προβληματισμούς και τη διαφορετικότητα δύο γλωσσών, της νοηματικής και της ομιλούσας.

Συγκεκριμένα, το «Μίλησέ μου» κατάφερε μέσα από έξυπνους, εφευρετικούς, αλλά κυρίως διακριτικούς τρόπους να ισορροπήσει δύο διαφορετικές αντιλήψεις, αυτή των κωφών/βαρηκόων και των ακουόντων, χωρίς να κατακρίνει ή να επικρίνει τη διαφορετικότητα.

Χάρη σ' αυτό μαθητές κωφοί και ακούντες πέτυχαν να συνεργαστούν μεταξύ τους με αρμονία και τελικά να ανακαλύψουν ότι τελικά το να είναι κανείς διαφορετικός δεν είναι ελάττωμα ή μειονέκτημα, αλλά πηγή ενέργειας και εξέλιξης. Το θεατρικό αυτό έργο υλοποιήθηκε σε θεατρική παράσταση από τη θεατρική ομάδα του 3^{ου} ΓΕΝΙΚΟΥ Λυκείου Ηρακλείου. Στην παράσταση αυτή, η κωφή μαθήτρια του 3^{ου} ΓΕΛ Ηρακλείου Κρήτης, Ελευθερία Τρουλλινού, έχοντας πρωταγωνιστικό ρόλο στην προαναφερθείσα θεατρική παράσταση, κατάφερε να αναδείξει τον πλούσιο και ζωντανό κόσμο των κωφών μέσω της χρήσης της νοηματικής γλώσσας, αλλά και τα ίδια τα ακούοντα παιδιά, να αναδείξουν το ταλέντο τους και τις ηθικές τους αρχές, αφού μέσα απ' αυτή τη συνεργασία απέδειξαν ότι το διαφορετικό είναι τελικά μία μοναδική πηγή έκφρασης ιδεών και αξιών. Επιπροσθέτως, αξίζει να τονιστεί ότι μέσω αυτής της παράστασης επιτεύχθηκε η κοινωνικοποίηση των παιδιών, που στην καθημερινή τους ζωή, είχαν μία ίσως λανθασμένη ή αδιάφορη αντιμετώπιση των πραγμάτων, αφού πολλές φορές η αμάθεια και η έλλειψη γνώσης για τη ζωή των ανθρώπων με διαφορετικότητα, οδηγεί τον άνθρωπο σε λάθος συμπεράσματα. Έτσι, μέσω της θεατρικής παράστασης «Μίλησέ μου», οι ακούντες μαθητές μπόρεσαν στη διαδικασία όχι μόνο της εκμάθησης της Ελληνικής Νοηματικής Γλώσσας (ΕΝΓ), προκειμένου να συνεννοηθούν με την κωφή μαθήτρια, Ελευθερία Τρουλλινού, αλλά και της κατανόησης του τρόπου ζωής της και της αντίληψης των πραγμάτων στον δικό της κόσμο. Ωστόσο, και η ίδια η Ελευθερία μπόρεσε στη διαδικασία μελέτης της ομιλούσας από μία άλλη οπτική γωνία, αφού έπρεπε όχι μόνο να συγχρονιστεί με τους ακούντες συμμαθητές της, αλλά και να παραδειγματιστεί στο τρόπο ανάδειξης του ρόλου της. Μ' αυτόν τρόπο λοιπόν κατάφεραν δύο εντελώς διαφορετικοί κόσμοι να ενωθούν και να μοιραστούν εμπειρίες και βιώματα για ένα αποτέλεσμα συγκινητικό και ανθρώπινο, μια και μέσα απ' αυτό αναδείχθηκε η προτεραιότητα στον άνθρωπο και όχι στη διαφορετικότητα, στο «εμείς» και όχι στο «εγώ».

Μικαέλα Παπαδάκη
Φιλολόγος
Καθηγήτρια Νοηματικής